

SERIÁL REFLEXU

SODNÍ VÝROK MIMO REALITU

Ústavní soud straní matkám, které poštvou dítě proti otci. Tohle naznačoval rozsudek v kauze zavrženého rodiče, o které jsme psali před dvěma týdny. Týž soud ovšem nedávno rozhodl v dalším podobném sporu a jde o přelomové rozhodnutí. Drobnou vadou na kráse nového rozsudku je, že nebude možné naplnit ho v praxi. **VĚDÍ ALESPŮŇ ODBORNÍCI, CO S TÍM?**

TEXT JIŘÍ X. DOLEŽAL FOTO PROFIMEDIA.CZ

V PRVNÍM ČLÁNKU BYLA ŘEČ o matce, jež u Ústavního soudu vyhrála spor a nemusela svého syna, kterého popudila proti jeho otci, umístit na vyléčení do psychiatrické léčebny. Rozhodnutí jako by potvrzovalo, že otec, proti němuž matka poštvou dítě, má prostě smůlu. Nový rozsudek stejné instituce z pátého října letošního roku však ukazuje, že to bylo jen zdání. Matkám popouzejícím dítě proti otci se podle nového rozsudku nemá vycházet vstříc!

ÚSTAVNÍ SOUD POPRVÉ

K vyléčení dítěte bylo zvykem, pokud se vůbec zavržený otec domohl soudního projednání své causy, posílat dítě mimo vliv manipulující matky do dětské psychiatrické léčebny nebo třeba do Olivovy dětské léčebny mezi děti se somatickým

onemocněním. Už podle selského rozumu to pro duševně zdravé, ale zmanipulované dítě není úplně nejlepší prostředí.

Ve sporu, o němž jsem psal, nicméně šlo alespoň o nějakou cestu, jak manipulované dítě z vlivu matky vymanit. Výrok Ústavního soudu však jako by dal za pravdu matkám, které dítě otci prostě vezmou a poštvou je proti němu. Rozhodl, že posílat popuzené dítě do psychiatrické léčebny není adekvátní.

NADĚJE NA OBZORU

Druhý výrok téhož soudu z judikatury II. US 1753/11 v jiné cause jde naštěstí zcela opačným směrem. Městský soud rozhodl, že matka proti otci popuzeného chlapce je povinna chlapce otci normálně vydávat každou druhou sobotu, přestože ona sama, Fond ohrožených dětí i sociálka navrhovaly kvůli popuzenosti dítěte jen asistovaný a krátký styk otce se synem. Paní se odvolala k Ústavnímu soudu a ten rozsudek potvrdil: „Otec je oprávněn se s nezletilým stýkat v každém sudém kalendářním týdnu v roce v sobotu od 10.00 hodin do

17.00 hodin s tím, že jej převezme a po skončení styku předá v místě bydliště stěžovatelce, která je povinna nezletilého na styk řádně a včas připravit a otci ve stanovený termín předat.“ A co je neméně důležité – rozsudek pokračuje: „Stěžovatelka vytýká soudu, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s tím, proč nezohlednil jednoznačné stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí a Fondu ohrožených dětí, jenž se podílel na zprostředkování styku otce s nezletilým, které doporučovaly kratší, a navíc asistovaný styk ... Soud zcela jasně vyložil, že dosavadní asistovaný styk ztrácí smysl, nikomu není přínosem a konzervuje jen sám sebe. Dále vyložil, že smyslem asistovaného styku v žádném případě není výchova otce k plnění cizích představ. Konečně poukázal na to, že i sama stěžovatelka nad účelem asistovaného styku pochybuje. Tím vším se tedy soud evidentně a jasně vymezil jak k názoru opatrovníka, tak ke zprávám subjektů provádějících v dané věci asistovaný styk a konečně i k námítkám stěžovatelky, načež důsledně naplnil pozitivní

povinnosti státu plynoucí z Úmluvy o právech dítěte, neboť pro absenci relevantních a objektivních výhrad nařídil obnovení přímých osobních kontaktů mezi nezletilým a otcem.“

Jinak řečeno – nejprve městský a potom Ústavní soud rozhodly, že otec má právo vidat svého syna, i když jej matka proti němu popudila, a že musí otci chlapce každou druhou sobotu vydat, i když dítě protestuje. Soud to vysvětlil jednoznačně a zjevně racionálně: „Matčino zdůrazňování traumatizace nezletilého v souvislosti s jeho styky s otcem jsou pouhou polemikou se závěry soudu. Uvedenou argumentaci totiž stěžovatelka uplatňovala v řízení před obecnými soudy obou stupňů permanentně, tedy v situaci, kdy nezletilý byl v její výhradní péči, ke stykům s otcem prakticky nedocházelo, a tvorba obrazu otce a vztahu nezletilého k němu tedy byla buďto výhradně, nebo převážně v rukou stěžovatelky.“

TEORETICKÁ SPRÁVEDLNOST

Výrok Ústavního soudu ukazuje, že nezávislá justice odráží obecně

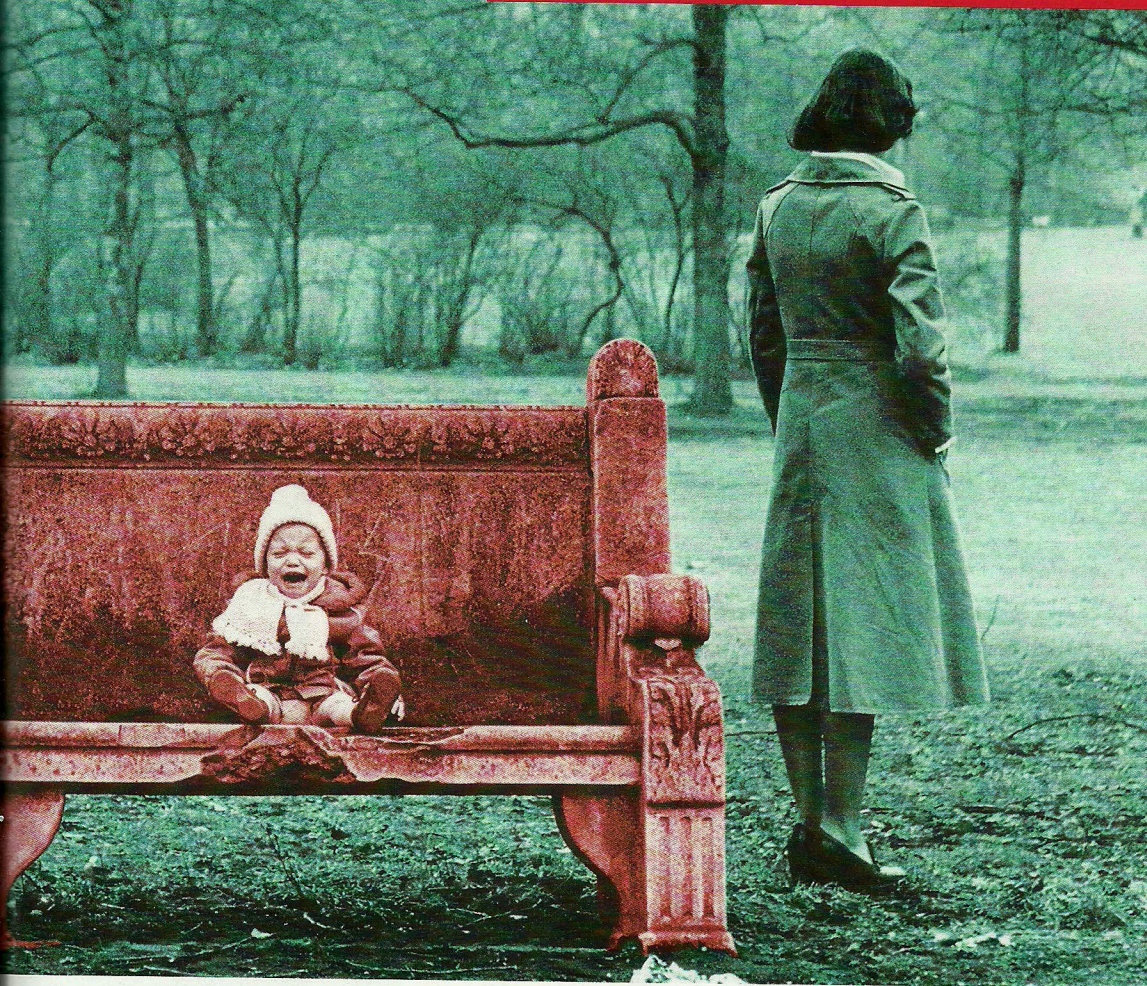

CO SI O POSTAVENÍ DNEŠNÍCH MUŽŮ MYSLÍTE VY?

Své názory či příběhy posílejte na adresu:

reflex.cz/muzi
muzstvi@reflex.cz

MUŽSTVÍ – DÍL ČTVRTÝ

bývalý manžel, o kterém dítě musí mluvit jako o „panu N.“ a maminka jej tituluje slůvkem „nebožtík“, bude chlapce, až si ho odvede, tahat za penis. Dítě to slyší každý večer, je tím strašeno, a kdykoliv něco provede, slyší: „Ještě jednou, a půjdeš k nebožtíkovi!“ Při velkých přestupcích si pak dítě musí sbalit kufr, maminka ho oblékne a vyhodí před dveře s tím, že jde volat nebožtíkovi, aby si dítě odvedl. Dítě pak v pláči a křiku buší do dveří a křičí „Maminko, maminko, já už budu hodný, jen mě k němu nepošle!“

Něco podobného zřejmě předvede i dítě v kauze, již se týká nový rozsudek Ústavního soudu, podle něhož má matka každou sobotu dítě otci předat. Chlapec si třeba urve kýlu, aby s tátou nemusel jít, jak je od své milující maminky naočkovaný strachem a nenávistí. Rozhodnutí soudu je sice spravedlivé a dobře míněné, ale v praxi otci popuzeného dítěte nijak nepomůže, protože to dítě rozsudek neposlechne a vypěstovaného strachu z táty se bez pomoci nezaví. Nejprve by mělo jít na psychoterapii do specializovaného zařízení. Tam by ho teprve na přijetí vlastního otce připravili. →

OD Č. 41 JSME NABÍDLI
Kdo je dnes muž a jaký má být?
Syndrom zavrženého rodiče
Problémy začínají od mala

V TOMTO ČÍSLE:
Ústavní soud nabízí naději

PŘIPRAVUJEME:
Muž a žena – dva jiné světy
Otec podle statistiky

chápané principy spravedlnosti a přirozených práv, tj., že na rozdíl od feministických a mateřských organizací respektuje i práva otců. Bohužel má ten výrok jednu vadu, jež mu neubírá na zásadní důležitosti, ale otevírá velký prostor

k diskusi o realizaci principu rozsudkem vyjádřeného. Otec má právo vidat a vychovávat svého syna, pokud mu to za trest nezakáže soud. Jak to ale v případě popuzení proti otci zařídít?

Dítě je matkou leckdy hodně vy-

děšené. Představte si třeba situaci, se kterou jsem se v novinářské praxi sám setkal. Je sice hodně dotazena, ale bohužel v causách SZR celkem obvyklá. Rozvedená maminka osmiletému chlapci, jehož má v péči, denně opakuje, že její

DOKTOR TOMÁŠ REKTOR,
vedoucí lékaře psychologické
poradny Terapie.info,
odpověděl na otázky, jak by
mělo a jak naopak nemělo
vypadat zařízení pro děti
postižené syndromem
zavrženého rodiče a co by tam
s dítětem měli dělat:

William Shakespeare se narodil skoro tři sta let po vyhnání židů z Anglie. Žida možná nikdy neviděl, přesto ho popsal v Kupci benátském s překvapivě přesvědčivou odpudivostí. Stejně přesvědčivě popisují děti své zlé tatínky, které neviděly třeba od raného dětství. Je fascinující, jak může rozumný člověk nenávidět někoho, koho nezná. A je třeba si klást otázku: kdo je nemocný? Shakespeare, nebo Anglie?

Zavrhující dítě je zcela zdravé. Představím-li si je pod přímým intenzivním vlivem inteligentně manipulující matky, a přesto tatínka milující, vzbudilo by to ve mně údiv, či dokonce zděšení.

S Ústavním soudem rozhodně souhlasím – otec má právo na styk s dítětem a je absurdní zavírat zdravé dítě do blázince. Přesto si však myslím, že je léčba třeba. Ne dětí, ale rodičů. Pokud nechápou, že pro blaho dítěte je ideální aspoň určité porozumění mezi rodiči, něco není v pořádku.

Proč obou rodičů? Víme, kde je pravda? Pracujeme s narcistní či histriónskou matkou, jež neustála opuštění a mstí se manželovi? Či s partnerkou tyranu, které se konečně podařilo vymanit z patologické

kého stavu, a dítě odmítá otce, protože jednoduše chápe realitu? Za manipulací nemusí být zlá vůle, ale třeba jen zoufalství.

Dovedu si představit, že by soud nařídil párovou či rodinnou terapii. Nejspíš to nebude rychlý proces, zato výsledek může být trvalý. Nelze předpokládat, že by matka po návratu dítěte z léčby s manipulacemi přestala, a v jeho kůži bych pak být nechtěl.

Hospitalizace či jiné soudní omezení styku s „programujícím“ (manipulujícím) rodičem by měla být nouzovým řešením situací, kdy vše ostatní selže, případně kdy rodiče jiné léčby odmítají či sabotují.

Podstatné je i to, že syndrom zavrženého rodiče nevznikne přes noc. A je velmi častý, v mírné formě

zřejmě v desítkách procent. Velmi důležitá je osvěta, proto jsem vděčný i za tento článek. Vše může být mnohem snazší, pokud se situace začne řešit v raných stadiích.

Závěrem vzkaz pro otce – nevzdávejte se. SZR je závažný problém a jeho léčba je velmi důležitá především pro dítě.

Omlouvám se za genderovou nekorektnost, samozřejmě jsou i zavržené matky, babičky, tetičky ...

TOMÁŠ
REKTOR
LÉKAŘ